

Tôi, Tách cà phê ít sữa và Em...

- Anh, đồng ý làm người yêu của em nhé?

Trong đôi mắt cương quyết ấy, tôi nhận ra câu hỏi đó không phải là trò đùa nhưng tôi vẫn khựng lại và đợi chờ một cái gì đó chắc chắn hơn.

- Sao, anh sợ à?

- Không... anh làm gì...gì mà phải sợ chứ?

Lời nói ấp úng của tôi khiến em cười khanh khách.

- Vậy là anh đồng ý hả?

- Ừ. Anh đồng ý...nhưng...

- Không nhưng gì ở đây cả. Anh đứng dậy!

Tôi bối rối:

- Để làm gì cơ?

- Để chở em đi chơi chứ còn gì nữa, anh vừa đồng ý làm người yêu của em còn gì.

Tôi đứng thoát dậy như thực hiện một mệnh lệnh được cấp trên giao phó.

- Ok. Chúng ta đi đâu?

- Đi đến nơi nào cần chúng ta đến.

Tiếng cười của em khiến một thằng đàn ông bánh trai như tôi cũng phải tuân lệnh, đôi mắt ấy khiến trái tim tôi dù có chai sạn đến đâu cũng phải lặng câm để thổn thức.

..., Sáu tháng trước

Hôm ấy, cũng như thường lệ tôi chọn cho mình một chỗ ngồi thật khuất người qua lại trong quán cafe mà tôi hay đến. Em xuất hiện trước mắt tôi trong trang phục áo dài tím Huế thật duyên dáng và tôi chợt nghĩ chiếc áo dài này có lẽ chỉ dành riêng cho người con gái Huế như em. Với những tình khúc ngân vang của cổ nhạc sĩ Trịnh Công Sơn, tôi đắm mê nhìn em đắm đuối. Trong khi đang mãi miết đuổi theo ý nghĩ của mình, tôi nghe tiếng em hỏi:

- Thưa ông, ông dùng gì ạ?

- À, cho tôi một tách cafe sữa nhưng thật ít sữa và không cần đá.

- Dạ.

Em quay mặt đi, không nhận ra sự khác lạ của vị khách đang chăm chú nhìn em. Kể từ ngày hôm ấy, bất cứ khi nào rảnh hay cần phải giải quyết chuyện gì trên máy tính tôi đều mang theo chiếc máy tính xách tay đến quán uống cafe và cũng để gặp em. Thật may mắn cho tôi, lúc nào tôi đến cũng được em phục vụ, đó cũng là chuyện thường vì có thể em được giao phục vụ khu vực tôi đang ngồi. Ngoài những lời hỏi ” ông dùng gì?, ông đi mấy người?”, tôi chưa bao giờ nghe em hỏi thêm điều gì về vị khách quá quen thuộc này là tôi. Nếu bạn bè luôn cho rằng tôi là một thằng đàn ông quá lạnh lùng với phụ nữ thì có lẽ em là một đối thủ đáng gờm nhất mà tôi gặp.

Hôm nay, tôi vẫn ngồi chỗ ấy và đang chờ đợi cô phục vụ là em xuất hiện, nhưng lạ thay một cô bé khác không phải là em đến hỏi tôi. Tôi ngạc nhiên và hỏi cô nhân viên mới:

- Cô bé hôm nào cũng đến đây hỏi tôi ” Ông uống gì”, sao hôm nay tôi lại không thấy?

Cô nhân viên trẻ nhìn tôi cười tủm tỉm như trên khuôn mặt tôi dính phải cái gì, cô trả lời nhanh nhẩu:

- Anh hỏi Thương à? Hôm nay, nó bận chút việc không đi làm được nên em phải làm thay nó nè!

” Hóa ra em tên là Thương”, tôi nghĩ và mỉm cười vì một điều gì đó. Cũng có thể cái tên đó tôi đã muốn biết từ lâu và cũng có thể cái tên ấy rất hợp với

tính cách, con người của em và cũng rất đậm chất Huế. Sau khi hỏi và đã biết tôi dùng gì, cô gái trẻ quay lưng rời khỏi bàn trong khi tôi đang muốn hỏi về em rất nhiều, mà bấy lâu nay tôi chưa thể mở lời được bởi sự lạnh lùng của em. Sau khi cho đá vào cafe, tôi khoáy đều tay, nhấp môi ” Sao ngọt thế này nhỉ?”. Tôi chợt mỉm cười và cũng bất chợt nhớ em. Bởi từ khi tôi hay lui tới nơi quán quen này, em cũng quá quen thuộc với vị khách như tôi và em cũng rõ thói quen với một tách cafe rất ít sữa tôi hay uống. Hôm nay, không có em tôi quên mất thói quen mà lúc trước tôi hay gọi thức uống, nên tách cafe lúc này làm tôi thấy chông chênh và lạc vị như thiếu vắng hình bóng của em trong tôi. Tâm trạng hụt hẫng, tôi rời quán sớm hơn theo dự định...

...., Khoảng bốn tháng trước

- Cô bé. Anh muốn hỏi.

- Dạ. Ông hỏi gì?

- Em...em...đừng gọi anh bằng ông được không? Anh còn trẻ mà!

Em quay mặt đi, không thềm trả lời tôi thêm tiếng nào nữa, nhưng kể từ hôm ấy, mỗi ngày tôi tự đặt ra mục tiêu cho mình phải nói chuyện ít nhất là một câu khi mỗi lần gặp em.

Hôm nay, tâm trạng tôi rất tốt. Có thể vì công việc vừa giải quyết xong, cũng có thể vừa bước vào quán tôi đã gặp được em.

- Em nè!

- Gì vậy ạ?

- Em...em...Anh muốn hỏi?

- Anh cứ hỏi ạ?

- Nếu bạn anh tỏ tình với một cô gái mà cậu ấy yêu thì tỏ tình sao em nhỉ?

Trong ánh mắt thấp thoáng chút tươi vui rồi bỗng chốc tan biến mất.

- Xin lỗi, em không biết.

Em quay lưng, không thềm ngoảnh lại nhìn tôi. Tôi đưa mắt dõi theo tà áo dài của em cho đến khi em đi khuất đằng sau quây thu ngân, lòng chột vui chột buồn. Và tôi biết tôi đã... rất muốn gặp em!

...

” Tình yêu như nắng, nắng đưa em về, bên dòng suối mơ; nhẹ vương theo gió, gió mang câu thề, xa rời chốn xưa. Tình như lá úa, rơi buồn, trong nỗi nhớ; mưa vẫn mưa rơi, mây vẫn mây trôi, hắt hiu tình tôi”

Mãi ngân nga theo lời bài hát mình yêu thích mà quán đang mở, tôi vô tình đưa ánh mắt tìm kiếm em. Cũng thật vô tình ánh mắt tôi chạm đôi mắt to tròn của em “em cũng đang nhìn tôi”, tôi mừng thầm nghĩ vậy nên cố nở nụ cười thật tươi với em nhưng rồi niềm vui của tôi vụt mất khi em quay mặt về nơi khác.

- Chào ông bạn kiến trúc sư.

Đằng sau lưng tôi có tiếng nói. Tôi quay mặt ngược lên và nhận ra thằng bạn thân thời phổ thông, tôi cất tiếng chào:

- À, Thăng ” chán đời” đây mà.

- Tớ nói cho mà nghe nhé! Biệt danh đó đã lâu không thuộc về tớ rồi.

- Nào, mời ngồi. Cũng đã lâu rồi không gặp, trông cậu bánh trai hơn hồi xưa nhiều đấy.

- Còn cậu thì vẫn vậy nhỉ!

- Là sao?

- Một gương mặt đăm chiêu và một đôi mắt rất romantic. Và, và...

- Và gì cơ?

- Và luôn làm cho mấy em phải chết già vì đợi cậu.

- Thật vậy sao! Vậy mà mình đang phải chết già để đợi được em yêu đây

này!

Thắng chỉ ước có thể, khi nghe tôi nói vậy nó nhồm người dậy hét lên sung sướng:

- Có một cô nàng như vậy thật sao? Là ai vậy tớ rất muốn biết đấy?

Nói rồi Thắng đảo mắt quanh quán cafe một vòng rồi tỏ vẻ nghi ngờ:

- Hay cô gái ấy đang có mặt trong quán này.

Mặt tôi bỗng đỏ bừng như vừa bị ai đó bắt quả tang đang ăn vụng. Tôi ấp úng:

- Làm...làm gì có.

Để đánh tan sự nghi ngờ trong trí tưởng tượng của ông bạn trinh thám, tôi chuyển sang hỏi thăm tình hình Thắng:

- Cũng mấy năm trời rồi mới gặp lại cậu, từ cái hôm đám cưới Nhung đến giờ ấy nhỉ! Đạo này nhà hàng, khách sạn mở đến đâu rồi?

Thắng đưa tay chỉ quanh quán cafe một lượt như giới thiệu về nơi mình đang làm với một niềm kiêu hãnh:

- Đây là quán cafe của ông Hoàng Chiến, được xây dựng và đi vào hoạt động vào năm 1991, thiết kế và sắp xếp dựa trên mô hình xoắn ốc. Là một kiến trúc sư chắc cậu đánh giá cao kiến trúc ở đây chứ?

Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, tôi ngỡ ngác chưa kịp nói gì thì ông bạn tôi nhanh nhẩu:

- Và sau 21 năm quản lí miệt mài và khá có tiếng tăm, thì đến đời thứ 2 người được hưởng sự thừa kế chính là mình Hoàng Thắng.

Vừa dứt lời Thắng đã cất tiếng cười tinh quái.

- Mình tin chắc rằng cậu sẽ càng bất ngờ hơn khi mình thông báo hôm nay là ngày đầu tiên mình nhận chức.

- Ủ. Bất ngờ quá! Vì hôm nào mình cũng đến đây uống cafe, bị những kiến trúc tinh xảo và rất lạ ở đây giữ chân không muốn rời, nhưng lại không biết chủ nhân của nó lại là cậu.

- Có thật không đấy! Hay đến đây còn có mục đích nào khác nữa?

- Làm... làm gì có!

Cuộc nói chuyện kéo dài với những tiếng cười đùa, những lời giải thích của tôi và sự nghi ngờ của thằng bạn có máu trình thám... Nhưng cho dù có nói chuyện với ai hay đang làm việc gì thì tôi vẫn thường xuyên đưa đôi mắt kiếm tìm em. Trong vô thức, tôi hình thành nên một thói quen rất xấu đó là ”nghiện” nhìn em. Với tôi ngày nào công việc quá bận rộn, không thể đến quán uống một tách cafe ít sữa, không được nhìn thấy em thì hôm đó mọi chuyện trở nên nhàm chán và con người tôi như thiếu sức sống. Không được ngắm em, không được nhìn em cười là cứ y rằng hồn tôi cứ lơ đãng ở nơi nào không hay! Và tôi biết tôi đã rất... nhớ em.

... Cách đây chừng hai tháng

Trong cuộc sống mỗi người sẽ chọn cho mình một con đường riêng, nói đơn giản hơn là với mỗi người sẽ có một cách sống khác. Và từ cách sống đó họ lựa chọn cho mình một công việc phù hợp, một người bạn đời lý tưởng hay ngay cả việc nêm nếm một món ăn hợp khẩu vị. Riêng tôi, tôi chọn cho mình một tách cafe vừa ý và một không gian yên tĩnh để lắng nghe trái tim mình. Từ khi bước chân vào công việc, vào một xã hội không dành riêng cho bản thân, tôi đã quyết tâm chọn ra một con đường cho riêng mình mà không phải cho một ai khác và từ đó tôi học cách uống cafe. Có lẽ một tách cafe rất ít sữa sẽ đắng với một ai đó nhưng nó lại quá đậm đà và vừa khẩu vị với tôi.

...Tiết trời hôm nay thật dễ chịu, tôi thấy lòng bỗng nhẹ tinh. Em mỉm cười chào tôi khi đặt tách cafe xuống mặt bàn, em nhìn tôi trong giây lát rồi cất tiếng nhẹ nhàng hỏi:

- Vì sao anh lại thích uống cafe ít sữa và không đá vậy?

Tôi vừa sung sướng vừa bất ngờ khi nghe câu hỏi của em. Vì từ khi biết em đến nay, người luôn đặt câu hỏi cho em là tôi và em cũng thật kiệm lời

khi đáp trả những câu hỏi đó. Được nghe em hỏi, tôi vui mừng hớn hở ra mặt:

- À, với anh một tách cafe ít sữa sẽ giúp anh cảm nhận được hương vị đậm đà hơn của cafe.

Tôi dừng lại và nhìn em trong giây lát rồi tiếp lời:

- Anh không cho đá vào khi uống cafe là muốn giữ hương vị ấy lâu hơn chứ không giống một tách cafe chỉ đậm đà ban đầu mà trở nên nhạt vị một lúc sau. Cũng giống như...

Chưa nghe tôi nói hết lời thì em đã vội cuối chào rồi quay lưng đi, tôi thoáng thấy nét buồn hiện rõ trên gương mặt của em. Tôi đã rất muốn em biết những gì tôi đang còn muốn nói “cũng giống như tôi muốn nhìn em vẫn mãi là em trong tôi không hề thay đổi”.

...

Cuộc sống là một điều gì đó không thể nói hết bằng lời và cũng không thể đoán trước điều gì sẽ xảy ra. Cũng giống như tôi, nếu trước kia tôi luôn thấy mình khô khan và quá xem nhẹ mọi chuyện diễn ra xung quanh mình thì giờ đây tôi như một người khác. Nhìn từng giọt mưa rơi tí tách tôi thấy lòng mình xao xuyến và nhớ nhung một hình bóng thoắt ẩn thoắt hiện thật mờ ảo và mộng lung. Trông thấy các cô bé, cậu bé thả diều và rong rêu đuổi bắt nhau tôi ước rằng mình có những đứa con ngây thơ và hồn nhiên như vậy cùng một người con gái vừa xa lại vừa gần trong trái tim tôi...

Nhắm nháp từng ngụm cafe thơm nồng và thưởng thức “đặc sản” của Huế đó là những cơn mưa cuối đông trĩu hạt, tôi như say trong tiếng nhạc du dương với những tình khúc Ngô Thụy Miên nhẹ nhàng và sâu lắng.

- Anh Thiện phải không?

Sau lưng tôi có tiếng gọi nhỏ, tôi quay lại nhìn một lúc lâu mới nhận ra đó là Nhung, cô gái đã yêu tôi trong suốt mấy năm học Đại học, một người đã vì tôi mà tổn thương rất nhiều. Tôi vội đứng dậy kéo ghế mời Nhung ngồi và đáp lại câu hỏi của Nhung bằng một nụ cười thật tươi:

- Thật lâu lắm rồi mới gặp em, dạo này em thay đổi nhiều quá suýt nữa anh nhận không ra.

- Đó cũng là điều tất nhiên mà, thoát khỏi đời sống sinh viên phải ra ngoài bương chải với cuộc sống thì phải thay đổi chứ anh!

Qua câu nói của Nhung tôi như sực tỉnh lại và nhận ra mình cũng đã gần cái tuổi 30. Tôi không còn vô tư thích gì làm nấy như trước kia và càng không có nhiều lựa chọn khi tìm kiếm mục tiêu của cuộc đời. Nhưng điều tôi có là một công việc ổn định, được bạn bè đồng nghiệp kính nể, ông chủ tin tưởng và một trái tim đang rong ruổi theo đuổi một bóng hình còn đang rất mờ ảo và không biết có ngày mai... Tôi phải làm gì đây, phải chăng là quyết tâm thực hiện giấc mơ ” một gia đình nho nhỏ”. Tôi mỉm cười ngớ ngẩn khi nghĩ đến em và trong vô thức tôi tìm kiếm em với đôi mắt vô hồn, tôi thấy em đang tiến lại gần mình hơn, con tim tôi thổn thức như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Em nhìn tôi trong thoáng chốc rồi chuyển ánh mắt sang cô bạn đối diện ngồi cùng tôi, em kính cẩn hỏi:

- Chị dùng gì ạ?

Nghe cô phục vụ hỏi vậy, Nhung nhìn tôi và nhìn tách cafe đặt trên bàn.

- Anh vẫn còn giữ thói quen ấy à! Vì thích anh nên em cũng hình thành thói quen giống anh từ khi nào không hay.

Nói vậy rồi Nhung nhìn về hướng cô phục vụ đang chờ đợi sự phản hồi từ mình.

- Cho tôi một tách cafe giống anh ấy nhé!

- Dạ

Em cuối chào rồi quay đi với tiếng đáp khẽ khàng, trong thoáng chốc tôi nhìn ra được một chút buồn trong đôi mắt sâu thẳm và to tròn của em.

- Anh Thiện biết không, anh thay đổi nhiều lắm đó!

Mãi đuổi theo ý nghĩ về em tôi quên mất có sự hiện diện của Nhung. Tôi lắc đầu và cười đáp:

- Đâu có, anh vẫn vậy mà!

- Dù trước kia hay bây giờ thì em vẫn luôn tự tin mình hiểu anh mà. Đây là lần đầu tiên em thấy anh có ánh mắt khác lạ với một cô gái. Anh không biết sao?

Tôi biết chứ, tôi biết rất rõ nhưng tôi cũng muốn thử cô bạn gái năm xưa về khả năng đoán tâm lý của một bác sĩ ra sao. Tôi đưa tay xua đi ý nghĩ trong đầu Nhung:

- Anh nhìn ai khác lạ cơ?

- Anh đừng giả vờ không biết. Ánh mắt mà suốt mấy năm trời em chờ đợi ở anh nhưng đã không thành sự thật nay đã xuất hiện rồi! - Nhung cười nói.

Tôi không muốn bị nghi ngờ thêm nữa nên hỏi Nhung về chuyện gia đình và công việc. Nhung hăng hái kể về gia đình nhỏ của mình, về niềm vui khi cô con gái bé bỏng vừa tròn một tuổi và về công việc của một bác sĩ tâm lý. Trong cuộc nói chuyện ấy tôi biết Nhung đã là một phụ nữ chừng chạc hơn năm xưa rất nhiều và cô ấy cũng đã quên tôi từ rất lâu rồi, “vậy là nên buồn hay nên vui?”. Cuộc nói chuyện kéo dài với những tiếng cười nói vui vẻ và cả những ánh mắt thi thoảng lại nhìn em, nhưng vẻ mặt không mấy tươi vui của em khiến tôi e ngại và thấy bối rối. Phải chăng tôi đã rất... rất sợ mất em!!!

..., Cách đây một tháng

Từ sau hôm tôi gặp Nhung ở quán cafe, và được em phục vụ, tôi nhận ra em thay đổi khá nhiều. Em trở nên ngại ngùng với tôi. Tôi không thể đoán được em đang nghĩ gì nhưng lòng tôi thấy buồn vì ánh mắt trong trẻo ấy đã không được vui như trước nữa. Tôi đã từng hỏi thăm về em rất nhiều qua những cô bé phục vụ thay thế em những ngày em không đến làm việc. Chuyện tình của em cũng thật đáng buồn, em đã yêu một chàng trai nhưng không dám đối mặt với tình cảm của mình, bởi anh ta là người khiến quá khứ đau buồn của em trỗi dậy. Khi nghe vậy, tôi chỉ ước mình là chàng hoàng tử trong trái tim em, là chàng trai em đang yêu thầm ấy. Nhưng biết làm gì đây, tôi chỉ dám ngồi rất xa để quan sát ánh mắt trong trẻo ấy khi buồn khi vui mà

không thể động viên, an ủi. Tôi xót xa nhận ra... Mình là một người thừa trong trái tim em.

Cái rét buốt mùa đông vẫn chưa dứt, tôi co người lại thường thức từng ngụm cafe nóng, đậm đà và lắng nghe từng giai điệu du dương từ tiếng đàn Violong. Tôi mê mẩn như lạc vào cõi thiên đường xa xăm. Càng si mê hơn khi nghe tiếng em khẽ gọi:

- Em ngồi cùng anh một lúc được chứ?

Tôi đứng dậy và chẳng biết nói gì, cuối người lịch thiệp tôi kéo ghế mời em:

- Được chứ! Mời em ngồi.

Em nhìn tôi bằng ánh mắt quyến rũ, sưởi ấm từng cơn lạnh đang co thắt ngoài kia và cũng sưởi ấm trái tim tôi đang run rẩy vì một điều gì đó em sẽ nói và tôi đang chờ đợi được lắng nghe. Tôi nhìn em và tôi nghĩ ánh mắt mê của tôi đã đánh mất lí trí vì em mất rồi.

Em mỉm cười và bất giác tôi cảm nhận trái tim mình khẽ run lên vì vui sướng, em chớp đôi hàng mi cong cao vút thấp thoáng một chút gì đó ngập ngừng:

- Tạm biệt anh!

Em nói điều gì vậy mà sao tôi thấy lòng bất an, tuy rất muốn hỏi em thật nhiều nhưng tôi cũng kiềm chế bản thân mình lại để không cho những câu hỏi ngớ ngẩn ấy tuôn ra.

Em tiếp lời:

- Rất vui vì được gặp anh trong thời gian qua, em sắp chuyển chỗ làm, cũng không hiểu sao lại muốn gặp anh để báo cho anh biết điều đó.

Em kéo ghế đứng dậy và kính cẩn cuối chào dự định quay đi, tôi khựng người lại và chờ đón từng cơn gió lạnh ngoài kia ùa vào. Tôi có linh tính một điều gì đó thật xa xôi và bỗng thấy lòng tê buốt.

- Anh,... anh có thể... biết chỗ làm mới của em được chứ?

Em mỉm cười và đáp lại câu hỏi ấy chỉ bằng hai chữ: “Tại gia”

” Sao vậy, ý em là sao, em sắp lấy chồng ư?”, nghĩ vậy lòng tôi thấy trĩu nặng và nhói đau. Nhưng tôi có thể làm gì bây giờ, em là người đầu tiên trong đời khiến trái tim tôi run động và cũng chính em lúc này giúp tôi nhận ra mình thật yếu mềm và hèn nhát. ” Lẽ ra, tôi nên thổ lộ với em về tất cả, nhưng giờ điều tôi có thể làm cho em là chỉ biết cầu chúc em hạnh phúc”. Những ý nghĩ ấy cứ luẩn quẩn trong tâm trí tôi, nó dày vò và làm trái tim tôi phải rên rỉ. Em quay lưng đi với những niềm vui mới, để lại sau lưng mình có một kẻ khờ đang cố gắng gượng tỏ ra không mấy bận tâm về em nhưng thật ra ” Anh ta rất đau, rất rất đau...em à!”.

.... Ngày tháng dần trôi, một ngày, hai ngày và gần một tháng từ ngày em chào tạm biệt tôi, tôi vẫn giữ thói quen uống cafe của mình nhưng thói quen ” nghiện” nhìn em đã không thể thực hiện được nữa. Tôi vẫn ngồi góc quán quen ấy, vẫn thưởng thức những tình khúc bất tử của thập kỷ năm nhưng sao hương vị cafe lại thay đổi. Hóa ra sự đậm đà và những ngọt ngào của mùi hương quyến rũ trên từng giọt cafe ấy cũng đã bị em mang theo đi mất. Tôi băng khuâng, lặng im và trầm ngâm hơn, tôi không còn hào hứng mỗi khi bước đến quán nữa, bởi từng ngày, từng giờ góc quán quen ấy khiến tôi nhớ đến em nhiều hơn. Nhưng biết đi đâu tìm em về, đi đâu đây khi tôi không biết những gì về em, hỏi nhân viên ở quán cũng không ai hay biết rõ về em và người ta chỉ báo rằng ” Em hứa sẽ quay lại để giải quyết một việc quan trọng”. Lấy đó làm niềm tin và một chút hy vọng lóe sáng giữa bầu trời mờ mịt mây đen đang che khuất, nên nơi đây vẫn còn thuộc quyền sở hữu của vị khách quen này là tôi.

....Hôm nay!!!!

Em ngồi sau lưng tôi, vòng tay em có lúc nới lỏng rồi bỗng chốc lại riết lấy thân hình vạm vỡ của tôi. Tôi vẫn đang hồi tưởng lại mười phút trước, khi tôi còn ngồi trong góc quán quen. Tâm trạng không vui, một gương mặt ủ dột tôi không còn muốn đưa mắt tìm kiếm ai cả từ ngày em ra đi. Chính vì vậy mà khi em đứng bên cạnh nhìn tôi một lúc lâu tôi mới phát hiện ra sự có mặt của em. Mọi nghi vấn và chờ đợi trong tôi đã lên đến đỉnh điểm khi thấy em. Nhưng chưa kịp nói lời nào thì đã bị em đưa tay bịt miệng và hỏi tôi: ” Anh,

đồng ý làm người yêu của em nhé?”

Nếu lúc này, ai đó có hỏi tôi ” Tâm trạng thế nào?”, thì tôi không mấy may, băng khuâng và hoài nghi mà chỉ biết trả lời là ” Tôi đang rất hạnh phúc vì có em”. Em dẫn tôi đến một nơi mà em gọi là ” thiên đường của trái tim”, một đồng cỏ rộng mênh mông và tươi tốt. Em và tôi dừng chân tại một tảng đá lớn nằm dưới gốc cây khá nhiều năm tuổi. Em không có ý định giải thích mọi chuyện với tôi mà chỉ nhìn tôi một hồi lâu rồi mỉm cười. Em hỏi tôi:

- Anh yêu em từ bao giờ?

Thay bằng đáp án cho câu hỏi của em, tôi cười ngạo nghễ và hỏi lại em:

- Em tự tin là anh có yêu em?

- Anh không yêu em thì em về trước nhé! – Nói rồi em đứng dậy tỏ vẻ giận hờn.

Tôi vội nắm lấy bàn tay em tha thiết:

- Anh... anh đã rất... rất yêu em!

Em ngồi xuống, nhìn sâu vào mắt tôi và nở một nụ cười thật tinh nghịch.

- Em đùa đấy, còn muốn nhìn anh lâu lắm không bỏ về được đâu.

Lúc này, trông em thật khác so với em của sáu tháng qua mà tôi biết. Từ bên ngoài cho đến tính cách bên trong, nếu mỗi ngày đến quán trang phục mà tôi thấy em mang là tà áo dài thướt tha trông rất hiền hòa và chừng chặc thì giờ đây cô gái trước mặt tôi rất yêu kiều và trẻ trung trong chiếc đầm màu hồng phấn nhẹ nhẹ. Em hay cười và cũng nói nhiều hơn.

Một thoáng hạnh phúc đã qua, giờ đây trong trái tim tôi đang xao xuyến và băng quơ vì những ý nghĩ điên rồ đang khuấy nhiễu, những câu hỏi cứ dồn dập nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu. Dường như, em đọc được suy nghĩ ấy của tôi, em khẽ đặt bàn tay em lên bàn tay tôi đan run lên từng đợt dẫu cho cái rét buốt mùa đông đã đi qua. Em nhìn tôi trìu mến và thiết tha như đang van xin một việc gì rất quan trọng, rồi em nói chậm rãi:

- Anh, anh có biết là anh rất giống một người em đã từng yêu hay không? Người ấy thường hay ngồi một mình trong góc tối và có thói quen uống cafe rất ít sữa và không đá.

Nói rồi em đưa ánh mắt nhìn tôi:

- Anh không buồn vì điều đó chứ!

Tôi chợt hiểu ra mình là người mà bấy lâu nay khơi dậy quá khứ đau buồn trong em, là một người khiến trái tim em phải chọn lựa. Làm sao tôi có thể buồn được chứ khi mà trái tim tôi đang chờ đợi sự chở che cho cô nàng bé nhỏ này.

- Anh ấy đã mất vì tai nạn khi đang trên đường đến chỗ hẹn gặp em! – Em thốt thức như đang hoài niệm về một quá khứ bi thương. – Anh biết không, và kể từ giây phút ấy, đã hơn ba năm nay em đã nguyện mình sẽ không yêu ai nữa cả...

Em chuyển ánh mắt sang nhìn tôi âu yếm:

- Cho đến một hôm em nhìn thấy anh ngồi trầm ngâm khi nhấm nháp từng ngụm cafe ít sữa với một gương mặt dăm chiêu. Hình ảnh ấy đã khiến trái tim ngỡ như đã khép kín của em một lần nữa phải rung động.

Những hoài niệm của em, quá khứ đau buồn trong trái tim bé bỏng ấy đã khiến cho một thằng đàn ông như tôi thêm dũng cảm. Tôi dang rộng cánh tay qua vai em và ôm em vào lòng. Lắng nghe nhịp đập từ hai trái tim, tôi và em đều im lặng, lần đầu tiên trong đời tôi biết rằng mình thật sự đã biết yêu và yêu rất nhiều.

- Mà anh không có gì thắc mắc về em nữa à?

Giọng nói em vui vẻ trở lại. Tôi nhìn em với đôi mắt ấm áp:

- Dĩ nhiên là có chứ ! Rất nhiều nữa, nhưng anh không muốn hỏi.

- Vậy thì em nói nha ! Anh biết anh Hoàng Thăng chứ?

- Thăng bạn anh hả? Có phải là chủ quán cafe của em làm trước kia

không?

- Là anh trai của em đó!

Mắt tôi như mở to hết cỡ, tôi thầm nghĩ ” Không hiểu sao hai anh em nhà này cứ đem hết bất ngờ này đến bất ngờ khác cho mình”.

- Thật ra từ lâu lắm rồi anh trai của em đã rất muốn em làm quen với anh.

Em nhìn tôi cười tinh nghịch:

- Không biết anh có cho anh ấy “bùa chú” gì không mà anh ấy cứ nói về anh suốt ngày với em. Em thì chẳng để ý gì vì trong suốt thời gian đó trái tim em vẫn chưa lành vết thương. Cho đến hôm anh ấy gặp anh ở quán, ” máu trinh thám” và ” sự nghiệp mai mối” trong con người ấy trỗi dậy đã thông báo cho em một tin rất quan trọng, anh ấy nói rằng anh đã rất để ý đến em... Có đúng không vậy!

Tôi gật đầu, cười thành tiếng:

- Đúng là Thăng ” trinh thám”! Hèn gì hôm đó cậu ta cứ hỏi câu này đến câu khác về người con gái mà anh thích. Hóa ra anh và em cũng có duyên tiền định đấy chứ.

Em và tôi cùng cười lớn. Em đứng dậy và kéo tay tôi để đứng lên cùng đi dạo với em. Giữa đồng cỏ mênh mông rộng lớn, trời quang mây tạnh, chỉ có em và tôi nhưng cái cảm giác như có tất cả đang vây kín tâm hồn đang phiêu bồng và rượt đuổi theo hạnh phúc trỗi dậy trong tôi.

Từng bước chân chậm rãi, mỗi bước chân như chấm phá và hòa quyện vào nhau tạo nên một tình khúc bất tử của tình yêu mà trong đó em và tôi là nhạc sĩ viết nên tình khúc ấy. Tôi nhìn em, nhìn sâu vào khoảng lặng trong trái tim tôi, tôi mỉm cười vì biết em sẽ khiến tách cafe ít sữa của mình thêm đậm đà mà tôi sẽ uống cho những tháng ngày về sau. Và tôi biết tôi đã rất yêu em như yêu tách cafe ít sữa mà tôi đã lựa chọn cho cuộc sống của riêng mình.